

UITGAVE VAN WIJKVERENIGING DE VOGELWIJK

Vogelwijk

Jaargang 63 **12** december 2020

**BASISONDERWIJS IN CORONATIJD | VOGELWIJK ALS RODE DRAAD
ELEKTRISCHE BROMMER | ENKELE DUINPADEN WEER VERHARD**

Advertenties

Beheerder: Thomas Kramer

E advertentiebeheer@vogelwijkdenhaag.nl

Kwettertjes: Mileen Boutkan

T 3684333, E mhboutkan@planet.nl

Redactie

Dick van Rietschoten

Laan van Poot 152, T 06-27268377

Ria Luitjes

Sportlaan 149, T 06 83 03 08 38,

E ria@mixmarketing.nl

Sjaak Blom

Pauwenlaan 10, T 06 51 79 82 13

E blom.bruin@hotmail.com

Anja Knoope

Sportlaan 73, T 06 10 01 51 38.

E anjaknoope@gmail.com

Ruud van der Hoofd (webmaster)

E webmaster@vogelwijkdenhaag.nl

E-mailadressen

dvanrietschoten@ziggo.nl en/of

redactie@vogelwijkdenhaag.nl

Website wijkvereniging

www.vogelwijkdenhaag.nl

Aan- en afmelden van leden

T 06 - 24 77 87 21 of

E leden@vogelwijkdenhaag.nl. Zie verder achterin onder 'Ledenadministratie'

Verschijsing: 10 x per jaar

Oplage: 1900 exemplaren

Druk

Pasmans Drukkerij

Forellendaal 400, 2553 LP Den Haag

T (070) 397 71 71

E info@pasmans.net

Ingezonden kopij

Journalistieke bijdragen of brieven van lezers zijn van harte welkom. De redactie behoeft het niet eens te zijn met de inhoud van ingezonden brieven, maar behoudt zich het recht voor niet-inhoudelijke redactionele wijzigingen aan te brengen of al te uitvoerige teksten te bekorten. In bijzondere gevallen is de redactie en/of het bestuur gerechtigd ingezonden stukken niet te plaatsen.

Door Dick van Rietschoten

Ziehier het laatste nummer van dit memorabele jaar 2020, een jaar dat in alle historische overzichten en vervolgens in alle geschiedenisboeken ter wereld zal worden aangeduid als het *coronajaar*. Hoewel we er langzamerhand al aardig vertrouwd mee zijn geraakt, blijft het een onwerkelijke gedachte dat de hele wereld, de totale mensheid, bijna een jaar gegijzeld is geweest door een gevaarlijk virus. Hooguit een aantal indianenstammen diep in het Amazonegebied en sommige Inuit-nederzettingen in arctische streken zullen ervan gevrijwaard zijn gebleven, maar verder wist Covid-19 alias Corona tot in alle uithoeken der aarde door te dringen, zelfs op afgelegen eilandjes in Polynesië en Micronesië. Opvallend was ook dat de pandemie na een aantal maanden een 'normaal' gegeven in het dagelijks leven werd. Als je de deur uit ging, nam je – zeker tijdens de tweede golf – bijna automatisch als vaste reisgenoot een mondkapje mee en de dagelijkse nieuwsmeldingen over nieuwe aantallen besmettingen, ziekenhuisopnamen en doden kregen in de beleving van meniggenet zo'n vertrouwd karakter als vroeger de dagelijkse opsomming van de waterstanden via de radio. Rheinfelden: 257 min 6, Grave beneden de Sluis: 361 plus 8. Enigszins gekscherend noemen we het decembernummer van ons wijkblad, de huidige uitgave dus, vaak het 'kerstnummer'. Hoewel het komende lange kerstweekend nog even op zich laat wachten, zit er toch wel een kern van waarheid in die benaming. Zoals kranten en publiekstijdschriften in de aanloop naar kerst meestal doen, presenteren ook wij deze maand wat extra kopij met naast de nieuwsonderwerpen vooral - uitgebreide - menselijke verhalen, in het Engels vaak *human interest* genoemd. U moet er trouwens ook wat langer mee doen, want zoals bekend komt het eerstvolgende nummer pas weer op de grens van januari en februari in de brievenbus. Hoewel vakanties van hogerhand nog steeds worden ontraden, nemen we het er de komende weken wel even van.

Namens de hele redactie wensen we u aangename feestdagen en veel genoegen bij het lezen van deze finale editie uit het rampjaar 2020. In 2021 pakken we de draad weer op, snakkend naar een heilzame inenting en hopend op een spoedige terugkeer van het 'normale' bestaan.

De wijk in Vogelvlucht

Door Redmar Wolf, voorzitter wijkvereniging De Vogelwijk

Wat zullen we dezer dagen eens gaan doen? Op internet lees ik de volgende aanbeveling: *De kerstsfeer in New York is echt onbeschrijflijk. U wordt betoverd door ontelbare lichtjes en magische decoratie. Voor Amerikanen is Kerstmis een belangrijk feest, ze zijn dus ook fanatiek in het versieren van hun woning. Ook wordt er bij Rockefeller Center ieder jaar een enorme verlichte kerstboom geplaatst en zijn de etalages van de winkels op Fifth Avenue prachtig versierd!*

Lijkt u dat wat? Helaas is een dergelijke reis dit jaar niet mogelijk. Ik heb er nog één:

Al jaren behoort de kerstmarkt van Osnabrück tot de mooiste in het noorden van Duitsland. Maar ook in de rest van Duitsland en zelfs internationaal is deze markt met de historische achtergrond van het raadhuis, de Mariakerk en de Dom buitengewoon populair. Geliefde trefpunten zijn de grootste speeldoo's ter wereld voor het theater en de bijna 100 jaar oude draaimolen van de familie Telsemeyer voor het raadhuis. Een wandeling door de stad wordt in het betoverende licht van het prachtig versierde voetgangersgebied een echte belevenis.

Ook dit zit er niet in dit jaar. En zo kan ik nog wel even doorgaan. Noodgedwongen zitten we vooral aan huis gekluisterd. Geen zoete inval, geen buitenland, geen restaurantbezoek, geen vuurwerk. Vervreemdender feestdagen maken we in onze levensdagen, naar ik hoop, niet meer mee.

Wat kan er allemaal nog wel?

Maar in plaats van ons te beklagen over wat niet meer kan, kunnen wij ons ook verheugen op wat tijdens en rond de komende feestdagen nog wél mogelijk is. Het worden in elk geval

feestdagen die u nooit meer zult vergeten. Want volgend jaar is het vaccin er en over twee jaar is Covid-19 iets van vroeger.

Maar goed, om het licht van de hoop in deze donkere tijd ook in onze wijk te laten schijnen, heeft het bestuur van de wijkvereniging twee dingen geregeld. Allereerst: we hebben op 4 december een enorme kerstboom op ons aller 'Mezenpleintje' laten neerzetten, met speciale dank aan de gemeente, die de boom leverde, en aan bakkerij Victor Driessen, die de stroom verzorgt voor de lichtjes in de boom. U kunt dus een wandelingetje naar onze eigen Vogelwijkboom ondernemen. Maar zoals bij alles dezer dagen: wél en *petit comité*.

Ten tweede hebben we een heuse Kerstlaancompetitie op touw gezet. Welke laan brengt zichzelf het meest in kerststemming? Welke bewoners pakken de nu al felbegeerde wisselbeker en maken kans op andere mooie prijzen? En welk huis wordt het mooist versierde kersthuis? Sla met uw gezinsleden en/of burens de handen op gepaste afstand ineens en maak er samen iets moois van. Inhouden hoeft even niet. Waar we in een ander jaar de wenkbrauwen wellicht voor ophalen, is in deze donkere Coronatijd niet meer dan passend. Dit jaar vluchten wij in een collectieve zelfverlichting.

Geef u op via: kerst@vogelwijkdenhaag.nl Nadere bijzonderheden staan in het kader hieronder.

Rest mij nog u allen, ook namens mijn medebestuurleden Hans van Nieuwkerk, Marcella Putter en Adam Braithwaite, gezonde feestdagen toe te wensen en een 2021 met meer vaccin dan virus!

Redmar Wolf

De meesten van ons zullen de feestdagen noodgedwongen thuis doorbrengen. Een mooi moment voor een Coronaproof wijkverbindend evenement. Omdat in deze donkere dagen onze wijk wel wat extra licht kan gebruiken, is gekozen voor een Kerstlaan-competitie.

Welke laan brengt zichzelf het meest in kerststemming?

Maak van uw laan – of laangedeelte – met de burens een winter wonderland. De uitvoering is volledig vrij. Er zijn een wisselbeker en andere mooie prijzen te winnen, waaronder een mooie bijdrage voor een post-Corona straatfeest.

U kunt uw laan of laandeel opgeven met een mail aan: kerst@vogelwijkdenhaag.nl

Een vakkundige jury zal op 21 december a.s. uw laan bezoeken. De winnaar wordt op 24 december in een online-meeting bekendgemaakt.

Prijzen zijn er ook voor het mooist versierde kersthuis. Ook hiervoor kunt u zich aanmelden met een mailtje naar kerst@vogelwijkdenhaag.nl

Vermeldt dan uiteraard wel uw adres, dan weet de jury om welke woning het gaat.

Ook hier volgt een jurering op 21 december en bekendmaking van de winnaar op 24 december.

Begin november is de gemeente in het duingebied bij de Vogelwijk aan de slag gegaan om een aantal zandpaden van een asfalt- of schelpenverharding te voorzien. Het gaat hier om een hersteloperatie, want de betreffende paden waren ooit verhard, maar werden drie jaar geleden tot zandpad gedegrademd. Veelvuldige protesten tegen deze aanpak hebben de gemeente doen besluiten enkele zandpaden weer beter begaanbaar te maken voor mensen met een kinderwagen of (al dan niet gemotoriseerde) rolstoel. Het plan behelsde ook het verwijderen van stukken oud verbrokkeld asfalt op enkele plaatsen en vervanging door een schelpenlaag.

Aantal zandpaden in de duinen weer van verharding voorzien

Door Dick van Rietschoten

Betere toegankelijkheid

Wethouder Hilbert Bredemeijer, die onder meer de 'buitenruimte' in zijn portefeuille heeft, kondigde het voornemen om enkele paden opnieuw te verharden in het voorjaar al aan. Het uiteindelijke verbeterplan bleek echter na overleg met vertegenwoordigers van diverse belangenorganisaties (o.m. voor mensen met fysieke beperkingen) zelfs nog meer meters duinpad te behelzen dan menigeen had verwacht.

Op de volgende plekken is of wordt in deze periode gewerkt aan een betere toegankelijkheid:

- Het pad vanaf de keerlus van tramlijn 12 in Duindorp richting strandslag 10 (bij strandpaviljoen De Staat)
- Het oplopende duinpad aan de Laan van Poot ter hoogte van de Sniplaan
- Het pad in deelgebied 'De Plak' tussen het Fuutpad en Kwartelpad
- De omhoog lopende toegangen tot de Bosjes van Poot aan de kant van de Nieboerweg en de Houtrustweg
- Een toegangspad vanaf de Wieringsestraat (Duindorp)
- Het pad van de De Savornin Lohmanlaan naar de Egelopvang

Verder worden de klaphekken aan het begin van een aantal paden beter hanteerbaar gemaakt voor mensen met rolstoelen en kinderwagens en ook de grote fietsenstallingen bij het strand krijgen een opknappbeurt. Hier wordt eveneens de ondergrond verstevigd en er komt ruimte voor meer fietsen.

Verstuivingen

De Vogelwijkbewoners Francine Smislaert en Roel Bekker, die zich de afgelopen jaren heb-

ben ingespannen om de begaanbaarheid van het Westduinpark te verbeteren, zijn blij dat ze eindelijk gehoor hebben gevonden. „De druk die we op de gemeente hebben uitgeoefend om zandpaden toch weer te verharden, is uiteindelijk succesvol gebleken”, zegt Francine.

Ze hoopt dat er komend jaar nog meer activiteiten worden ondernomen, bijvoorbeeld om waar mogelijk te voorkomen dat bepaalde paden bij harde wind onderstuiven met zand. „Maar ik beseft dat het moeilijk is financiën hiervoor vrij te maken en bovendien met de plannen binnen de randvoorwaarden te blijven die voor Natura 2000-gebieden zoals het Westduinpark gelden.”

Verlanglijstje

Roel Bekker is het met haar eens dat hiermee de kous niet af is. „Niet alles van onze verlanglijstje is uitgevoerd en zijn er compromissen gesloten. Er blijft dus nog wel een verlanglijstje over. Volgens mij is daar ook wel ruimte voor. Toen een paar jaar geleden een aantal goed beloopbare wandelpaden werd omgezet in

slecht begaanbare zandpaden, beweerde de gemeente dat dat nodig was als compensatie voor het verlies aan natuur door de aanleg van nieuwe fietspaden. Inmiddels is duidelijk geworden dat die compensatie helemaal niet nodig was. Het grote natuurherstelproject in de duinen van een jaar of zes geleden heeft zoveel natuurwinst opgeleverd dat er ook met de maatregelen van dit najaar nog steeds sprake is van een groot positief saldo. De gemeente erkent dat nu ook.”

Hoewel het volgens hem helaas wel erg lang heeft geduurd om de gemeente in beweging te krijgen, overheerst bij Roel Bekker nu de tevredenheid. „Het toont trouwens ook weer aan dat het meestal loont als je bij bezwaren tegen bepaalde plannen of maatregelen met duidelijke en praktische alternatieven komt.”

Onderzoek visstand Haagse Beek

Eind oktober waren bij het water in het Rode Kruisplantsoen – onderdeel van de Haagse Beek - enkele mannen met een mysterieus ogend karwei bezig. Aan wijkbewoner Flip Petri, die deze foto maakte, vertelden ze bezig te zijn met een onderzoek naar de visstand in de beek. Daarbij werd gebruik gemaakt van visnetten en van een apparaat dat kleine elektrische schokken in het water teweegbrengt waardoor de vissen even verdoofd worden en naar het wateroppervlak komen. Zo kunnen met behulp van een net gemakkelijk steekproeven worden genomen van de soorten vis die zich in het water bevinden. De visstand is al jaren niet best, aldus de onderzoekers. Dat is deels veroorzaakt doordat de gemeente in het verleden een kleilaag in de beek heeft aangebracht om de bodem te verstevigen. Als gevolg daarvan is het water minder voedselrijk. In de weken na het onderzoek bleef het overigens nog wekenlang onrustig in het Rode Kruisplantsoen vanwege het kappen van een aantal oude en ongezonde populieren.

Geruisloze sluiting daklozenopvang

Door Anja Knoope

Vlak voor kerst in 2018 kwamen de eerste bewoners en begeleiders binnen en op 17 november dit jaar vertrok iedereen weer. Het voormalig Juliana Kinderziekenhuis aan de Sportlaan, waarin twee jaar lang een tijdelijke daklozenopvang van de Kessler Stichting was gevestigd, staat nu weer leeg. De bewoners die er vorige maand nog waren, verhuisden met stille trom naar een nieuwe opvanglocatie aan de Schenkweg.

Bij dezen een terugblik op het functioneren van de Sportlaan-opvang met trajectbegeleidster Shandia van de Kessler Stichting en Vogelwijkbewoner Christian Pick die namens de wijkvereniging in de begeleidingscommissie zat.

Wie verzint zoiets?

Onder de vlag van de Kessler Stichting zijn de afgelopen twee jaar tientallen dakloze vrouwen en mannen in het vroegere kinderziekenhuis begeleid in onder meer het verkrijgen van een uitkering, eigen huisvesting, een dagbesteding en het onderhouden van sociale contacten. De opvanglocatie functioneerde in de luwte, geen mens had er last van en de bewoners vonden het er een fijne plek. Begeleidster Shandia had dat twee jaar geleden echter niet voorzien.

‘Hoe verzint je het?’ reageerden enkele door de Kessler Stichting opgevangen daklozen toen hen gevraagd werd hoe ze het zouden vinden om naar de Sportlaan te verhuizen. „Ik had moeite om mensen voor deze verhuizing te motiveren”, herinnert Shandia zich. „Ik kreeg te horen: „Wie verzint zoiets? In die buurt! Daar passen wij niet tussen en daar heb je helemaal niks! Nou, je had vorige maand eens moeten kijken, toen er weer een verhuizing voor de deur stond. De mensen wilden niet weg. Ze vonden dit zo’n mooie locatie, met zoveel rust in de omgeving en zo dichtbij het strand.”

Wandeling

„Ik zal de buurt hier zelf ook missen!”, geeft Shandia tijdens een wandeling door de wijk toe. „Dit jaar heb ik hier trouwens al vaak gelopen, want vanwege de coronabeperkingen

binnen in het gebouw kozen we vaak voor een wandeling buiten als we een gesprek met een cliënt wilden voeren. Ik werd daar ook ontspannen van.”

De verhuizing naar de Schenkweg bracht volgens Shandia voor de bewoners veel stress mee. En er waren af en toe al spanningen als gevolg van de corona-pandemie. „Ze delen een kamer en als één persoon in een kamer corona blijkt te hebben, moet de hele kamer in quarantaine op een andere locatie die daar speciaal voor is bestemd.” Er was ook veel angst voor de naderende verhuizing. „En het

Trajectbegeleidster Shandia

lukte niet altijd om die angst weg te nemen. „Toen half november de keukens werden gedemonteerd en weggehaald, gaf dat ook meteen weer onrust. Het was ook zo'n mooie huiselijke plek hier.”

Nederlandse les

Volgens Sandhia was het succes van de opvang aan de Sportlaan mede gelegen in de individuele begeleiding en het planmatig werken naar zelfstandig wonen. „We hebben van hier uit heel veel mensen op weg geholpen. Met het verkrijgen van een uitkering, het vinden van werk, het regelen van een opleiding en het stimuleren van vrijetijdsbesteding, sporten bijvoorbeeld. De uitstroom was erg hoog. De gezamenlijke ruimten waren gezellig ingericht en nodigden uit om ook gezamenlijke activiteiten te ondernemen zoals het vieren van verjaardagen, een karaoke- of spelletjesavond, met elkaar koken, enzovoort. Het droeg allemaal bij aan een veilige woonomgeving.” Als voorbeeld vertelt Sandhia over een vrouw die binnenkam en geen woord Nederlands sprak. „Niemand kon een gesprek met haar voeren. Maar na een tijdje Nederlandse les, het doen van vrijwilligerswerk en sporten helpt ze nu zelfs anderen met Nederlands!”

Indruk gemaakt

Dankbaar kijkt Shandia terug op de warme ontvangst die de bewoners twee jaar geleden vanuit de Vogelwijk ten deel viel. „De hulp, de cadeautjes, de praatjes in de buurt. En niet te vergeten de kerstviering waarvoor buurtbewoners hapjes en drankjes hadden verzorgd en waarbij gezamenlijk met de toenmalige bewoners kerstliederen zijn gezongen. Dat heeft allemaal indruk gemaakt. De bewoners hebben zich in de Vogelwijk welkom en gerespecteerd gevoeld. En dat was heel belangrijk voor hun zelfbeeld.”

Carli van Winsen, coördinator van de vestiging, onderstreept later de woorden van Sandhia. Via de mail laat ze weten dat cliënten en bege-

voormalige entree Daklozenopvang in het vroegere JKZ aan de Sportlaan

leiding het „ongelooflijk naar hun zin hebben gehad” en zij bedankt de omwonenden voor hun steun. Sandhia: „Ik had graag gezien dat we iets met de buurt hadden kunnen doen ter gelegenheid van het vertrek, maar door corona kon dat helaas niet. Erg jammer! We kwamen bijna geruisloos binnen en gingen ook geruisloos weer weg.”

Beeldvorming

Christian Pick, die namens de wijkvereniging zitting had in de begeleidingscommissie van de Sportlaan-opvang, kijkt ook met een goed gevoel terug. „Het is hartstikke rustig en goed verlopen.” Aanvankelijk had hij om de drie maanden met de andere leden van de begeleidingscommissie, onder wie ook de manager van het AH-filiaal aan de Fahrenheitstraat en de wijkagent, overleg met medewerkers van de Kessler Stichting.

„Tijdens informatiebijeenkomsten in het najaar van 2018 over de vestiging van de daklozenopvang aan de Sportlaan waren er nog enkele wijkbewoners die bezwaren hadden”, zegt hij. „Wellicht heeft daarbij de beeldvorming een rol gespeeld, want bij dakloosheid wordt soms nog gedacht aan mensen die met een winkelwa-

gentje en plastic tassen door de buurt lopen. Maar hier kwamen geen zwervers wonen. Ze waren geselecteerd op zelfredzaamheid en kregen de mogelijkheid om met begeleiding hun leven weer op de rails te krijgen. En dat is in heel veel gevallen goed gelukt.”

„Eigenlijk is er in die twee jaar weinig opvallends voorgevallen, op één incidentje na waarbij een straatkrantverkoper zich uitgaf voor iemand die op de Sportlaanlocatie woonde. Ook de politie gaf steeds de melding: ‘Niets aan de hand’. „En het verliep ook allemaal prima. „We hebben nog wel eens contact gehad over wat we nog konden doen als wijkvereniging, maar de Kessler Stichting was daar zelfvoorzienend in. Ik had van te voren verwacht dat ik er meer werk aan zou hebben vanuit de commissie, maar het is juist mooi dat dat niet hoefde.”

‘Er was niets’

De begeleidingscommissie is sinds het begin van de coronacrisis, half maart, niet meer bij elkaar geweest, maar dat was ook niet meer nodig. „We hebben altijd gezegd: we trekken bij elkaar aan de bel als er iets is. Maar er was niets. We hebben nog wel kunnen helpen met het ‘overblijfsprobleem’ op de verhuisdag zelf. Via-via konden we regelen dat de bewoners bij de Mondriaan-hotelschool in het Bezuidenhout een lunch kregen. Daar waren de begeleiders heel blij mee.” Al met al spreekt Christian over een „leerzame en prettige ervaring, waarbij de Kessler Stichting helemaal heeft waargemaakt dat het prima te doen was. Alle respect hiervoor!”

Op 21 november ontvingen omwonenden van de Sportlaan een brief van Annette de Graaf, stadsdeeldirecteur van Segbroek. Daarin zegt ze zeer dankbaar te zijn voor de wijze waarop de wijk met de opvang is omgegaan. „Iedereen heeft recht op een toekomst en dit begint met een (t)huis,” aldus Annette.

Plan voor nieuw spo

Door Sjaak Blom en Dick van Rietschoten

Haag Atletiek en handbalvereniging Hellas broeden plannen uit voor de bouw van een nieuwe indoor-sportaccommodatie aan de duinkant van de atletiekbaan aan de Laan van Poot. Het moet een groot multifunctioneel complex worden, waarin ook maatschappelijke en/of medische voorzieningen kunnen worden ondergebracht. Van een concreet plan is overigens nog geen sprake.

„Het is allemaal nog heel pril”, zegt bestuurslid baanatletiek Anne van der Kooi. Hij is voorzitter van een stuurgroep die de toekomstplannen vorm moet geven. Onder die stuurgroep functioneert een vijftal werkgroepen. Ook andere sportclubs die gebruikmaken van de atletiekbaan of de Hellashal zijn bij de verkenningen betrokken. Het basisede is als volgt: tussen de huidige Hellashal en het clubgebouw met aanpalende kleedkamers van Haag Atletiek wordt een nieuw sportcomplex neergezet, waarna de Hellashal en de accommodaties van Haag Atletiek zullen worden gesloopt. In het nieuwe complex kunnen handbal en andere sporten worden gespeeld en er wordt ook een 110 meter lange atletiekbaan (in één recht stuk) in verwerkt.

Houtrushallen

De eerste indoorplannen van Haag Atletiek (met zo’n 1800 leden) ontstonden volgens Van der Kooi al zo’n tien jaar geleden. Hij brengt in herinnering dat de overdekte atletiekbaan in de begin deze eeuw gesloten en gesloopte Houtrushallen door de leden van Haag Atletiek node werd gemist. Vanuit de gemeente is destijds weliswaar toegezegd dat

ortcomplex bij atletiekbaan Laan van Poot

Anne van der Kooi, bestuurslid van Haag Atletiek, bij de plek waar het nieuwe sportcomplex zou moeten verrijzen

er elders een nieuwe voorziening zou worden gerealiseerd, maar dat is er nooit van gekomen. De laatste jaren werd de behoefte aan een indoor-atletiekbaan steeds sterker gevoeld. Dit leidde ertoe dat Haag Atletiek en Hellas, die beide sterk gedateerde accommodaties hebben die schreeuwen om renovatie en uitbreiding, de handen ineensloegen.

Energieneutraal

Aanvankelijk was het de bedoeling het gedroomde nieuwe sportcomplex te bouwen bij de ingang aan de kant van de Laan van Poot, maar inmiddels heeft men het oog laten vallen op de westkant van de atletiekbaan, tegen de duinrand, waar de oude stenen tribune staat. „Bij de verdere uitwerking van de plannen hanteren we drie belangrijke uitgangs-

punten: het moet een energieneutraal complex worden, er moet veel aandacht zijn voor de landschappelijke inpassing van het geheel en er moet binding zijn met de Vogelwijk”, zegt Anne van der Kooi.

De planning is nu om komend voorjaar een structuurschets op tafel te leggen. Die wordt dan voorgelegd aan de belangrijkste financiers: het rijk, de gemeente en de clubs. Na de gemeenteraadsverkiezingen van voorjaar 2022 zou het licht op groen moeten springen, waarna de plannen gerealiseerd zouden kunnen worden.

Vogelwijkbewoners die actief mee willen denken en werken aan de plannen, kunnen contact op nemen met Anne van der Kooi via het mailadres anne@septool.nl

Guus Koopman (92) woonde als puber al op de Pauwenlaan 'De Vogelwijk is de rode draad in m'n leven'

Door Dick van Rietschoten

Zijn huis aan de Pauwenlaan staat hoog in de top-tien van mooiste panden in de Vogelwijk en het is al bijna zestig jaar geleden dat hij er met vrouw en drie kinderen z'n intrek nam. Binnenkort hoopt de nog immer actieve Guus Koopman 93 jaar te worden. „De Vogelwijk loopt al vanaf m'n jeugd jaren als een rode draad door mijn leven”, zegt hij op een herfstige middag. „En ik zal je vertellen hoe en waarom.”

Op een bijzettafeltje naast zijn lievelingsstoel in de grote statige woonkamer ligt de bestseller *De meeste mensen deugen* van Rutger Bregman en op een andere tafel prijkt het eveneens vuistdikke *Grote Verwachtingen* van Geert Mak. „Heerlijke en interessante boeken”, zegt Guus. „Ik lees graag en veel.”

Huis

Voordat hij van wal steekt over zijn levensgeschiedenis is vooral zijn huis het onderwerp van gesprek. Die losstaande ambassade-achtige villa waar bij het passeren je ogen telkens weer naartoe worden getrokken.

Het pand is gebouwd in 1929 in opdracht van de vermogende weduwe J. Faure-Ittmann. Zij was getrouwd geweest met legerkapitein E.E.H. Faure, instructeur bij de schietschool van de landmacht op de Waalsdorpervlakte. „Helaas weet ik niet wie de architect was,” zegt Guus spijtig. Ten tijde van de verplichte evacuatie van de wijk in 1943 vertrok mevrouw Faure naar de Veluwe en verhuurde het huis kort na de oorlog aan de autohandelaar J. Ligtoet, die met z'n gezin op de Sportlaan had gewoond. De familie Ligtoet maakte in 1950 plaats voor het negen kinderen (!) tellende gezin van de gereformeerde predikant ds. E. Nawijn. Van 1957 tot 1962 woonde er de Belgische familie Kymper, waarvan de vader

des huizes directeur was van de Belgisch-Luxemburgse Kamer van Koophandel in Den Haag. „En daarna kwam ik er met m'n gezin in”, voltooit Guus de rij bewoners. „Ik was toen nog een jonge vent van 34.”

Van Amsterdam naar Den Haag

„Officieel heet ik helemaal geen Guus of Gustaaf”, zegt hij. „Mijn voorletter is de A van August. Maar ik ben geboren in Amsterdam en in die contreien opgegroeid. Daar zei men zo lang als ik het me kan heugen nóóit August tegen mij. Het was altijd Guus of Guussie. Later heb ik dat zo maar gehouden.”

„In 1936, acht jaar na mijn geboorte, verhuisden mijn ouders met mij en m'n twee zussen naar Den Haag, want mijn vader kreeg daar een goede baan bij de grote Haagse Ford-

Guus als kind met zijn ouders en oudste zusje in 1931

dealer, de N.V. Autoservice aan de Hogewal, naast de Koninklijke Stallen. Wij gingen wonen op de Nijkerklaan, maar kort daarna leerde ik de Vogelwijk al kennen. Ten eerste door mijn meester op de openbare school aan de Escamplaan, want dat was de kinderboekenschrijver Leonard Roggeveen. Die woonde op de Mezenlaan nummer 17. En ten tweede bleek de directeur van het autobedrijf waar mijn vader werkte ook in de Vogelwijk te wonen: Pauwenlaan 50. Limbach heette hij. M'n vader raakte met hem bevriend en zodoende gingen we er wel eens op bezoek."

Duitse inval

Toen het Duitse leger op 10 mei 1940 Nederland binnenviel, was Guus twaalf. In z'n geheugen zijn uit die tijd nog tal van beelden – met geluid! – te vinden. „Ik herinner me al die vliegtuigen die we 's ochtends zagen overkomen en de radio's die overal in de buurt keihard aanstonden omdat men niets van de frontberichten wilde missen. In een schoolgebouw tegenover ons huis waren gemobiliseerde Nederlandse militairen gelegerd. We hebben ze nog uitgezwaaid toen ze op weg gingen om de Duitse opmars naar Den Haag te stuiten. In ons huis werd later die dag een Rode Kruispost ingericht, met vlag en al, om eventueel gewonde militairen of burgers te verzorgen. Het bleef die eerste oorlogsdagen bij het verbinden van een snee in de vinger

van de buurvrouw. Dat vond ik wel teleurstellend, ja."

„Een dag na de inval liep ik naar een vriendje dat op de Maartensdijklaan woonde. De Slag om Den Haag was nog steeds gaande. In een weiland aan het eind van de Vreeswijkstraat, bij de Leyweg, waar destijds de stad ophield, heb ik toen een neergeschoten Duits vliegtuig gezien waarin nog de dode, verbrande piloot lag. Dat is zo'n beeld dat je nooit meer vergeet."

Vader

„Mijn vader had in die tijd een belangrijke nevenfunctie. Hij was wijkhoofd van het Zuiderparkkwartier voor de *Haagse Luchtbeschermingsdienst* en was ook waarnemend voorzitter in die organisatie. De Luchtbeschermingsdienst, die al in 1939 was opgericht, gaf voorlichting aan burgers over wat men moest doen bij een luchtaanval, waar de schuilkelders zich bevonden, hoe gasmaskers werkten en hoe je 's avonds je huis moest verduisternen. In februari 1941, toen ik net dertien was geworden, werd m'n vader plotseling ernstig ziek als gevolg van een gal-aandoening. Op een dag moest ik thuis bij zijn ziekbed komen. Hij zei: 'Guus, ik ga naar het ziekenhuis. Zul je goed voor je moeder en zusjes zorgen?' Natuurlijk beloofde ik dat. En toen beloofde hij ook iets: 'Als de oorlog voorbij is, gaan we in de Vogelwijk wonen'. Ik hoor het hem nog zeggen. Daarna kreeg ik een dubbeltje van hem en vloog ik naar Jamin om er snoep van te kopen."

„Diezelfde maand nog, op 20 februari, overleed mijn vader. Een enorme schok voor mij, m'n moeder en zusjes. Maar ook voor veel anderen, want hij was een geziene figuur in de stad. Een dag voor de begrafenis werd er een herdenkingsbijeenkomst voor hem gehouden in het gymlokaal van één van de twee scholen aan de Nijkerklaan, vlakbij ons huis. De kranten hebben daar uitgebreid over bericht en daarvan heb ik een knipsel bewaard. Volgens het verslag waren er zo'n 600 aanwe-

Opname uit het Haags Gemeentearchief van de Pauwenlaan (het gedeelte waar Guus woont) in 1937. Het huis van Guus zelf, aan de linkerkant, is hier niet zichtbaar. Rechts het rijtje waar de familie Limbach woonde, waar Guus later op jonge leeftijd enkele maanden in huis verbleef. Om de hoek op de Kwikstaartlaan betrokken Guus' moeder en zusjes na de oorlog een (huur)woning.

zigen! Namens mijn moeder en zusjes heb ik daar een dankwoord uitgesproken. Toen mijn meester Roggeveen dat in de krant had gelezen, schreef hij mij een hartverwarmende brief. Die heb ik ook nog steeds. Ik zal 'm je zo laten zien. Als ik het in mijn jonge leven wel eens ergens moeilijk mee had, herlas ik die brief weer en dat gaf me morele steun.”

„Mijn vader heb ik sinds zijn overlijden enorm gemist. Het was een ontzettend fijne man. Bij allerlei belangrijke gebeurtenissen dacht ik 'wat jammer dat hij dit niet heeft mogen meemaken'. En als ik bijvoorbeeld ergens tegenop zag, putte ik moed uit de gedachte: ik doe het voor hem.”

Pauwenlaan

Na de lagere school ging Guus naar de prof. Gunningschool aan de Prinsegracht, waar hij in „een soort brugklas” terecht kwam. „Ver van huis, dat wel, maar ik holde er altijd naar-

toe, dus die afstand viel wel mee”, zegt hij relativerend. „Helaas waren m'n leerprestaties niet zo best. Ik kon m'n aandacht niet bij de lessen houden en scoorde slechte cijfers. Mijn moeder besprak dat met de eigenaar van de Ford-dealer waar mijn vader had gewerkt, de heer Limbach van de Pauwenlaan, met wie ze nog steeds contact had. Limbach bood toen aan mij een poosje in zijn gezin op te nemen. En zo kwam ik als jonge puber al in de Vogelwijk te wonen! Als ik hier uit het raam kijk, kan ik dat pand schuin aan de overkant bijna zien. Mijnheer en mevrouw Limbach zagen er streng op toe dat ik m'n huiswerk deed en ik werd veel overhoord. Omdat de school nu echt te ver was om te lopen, ging ik voortaan met lijn 3, die toen nog over de Kwartellaan reed, naar de Prinsegracht. Dat duurde tot ongeveer eind 1942. De algehele evacuatie van de Vogelwijk heb ik dus net niet meegemaakt.”

Philippa

„Ik was nog maar nauwelijks bij mijn moeder en zussen terug toen het bericht kwam dat mijn school van de Duitsers moest sluiten omdat daar een portret van de koningin hing. Ik dacht: ‘Ha! Vrij!’ Maar mijn moeder had daar andere ideeën over. Ze had een baan, vrij bijzonder in die tijd voor een vrouw met kinderen. Een goede baan zelfs: ze was filiaalhoudster van een bekende linnenzaak op de Laan van Meerdervoort. Ze zag het dus niet zitten dat ik overdag thuis zou rondhangen als zij er niet was. „Daarom regelde ze dat ik terecht kon op de ambachtsschool aan de De la Reyweg, want terwijl veel scholen gesloten werden, mochten de technische scholen van de Duitsers openblijven. Dat vonden ze belangrijk. Ik mocht wel zelf een studierichting kiezen. Dat werd een opleiding tot automonteur. Altijd handig, leek mij. En zo sloeg ik een heel nieuwe weg in.”

„Een van mijn leraren daar had ook een Vogelwijk-connectie. Dat was mijnheer Philippa, die honderd meter bij de familie Limbach vandaan op de Pauwenlaan woonde en wiens zoon Jacques zich tot zijn gruwel bij de SS had aangesloten – maar dat wist ik toen natuurlijk niet. Pas veel later, in 1974, werd bekend dat die zoon na de oorlog 29 jaar bij z’n ouders op zolder ondergedoken had gezeten. Ik woonde hier toen al en na die ontdekking heb ik de oude Philippa een brief geschreven om hem een hart onder de riem te steken. Hij stuurde me een dankbare brief terug.”

Hout sprokkelen

Zoals voor veel mensen in de grote steden was ook voor Guus’ moeder en haar kinderen de hongerwinter van ’44 op ’45 een barre tijd. „Ik had van een step een karretje gemaakt dat ik achter me aantrok. Daarmee liep ik geregeld naar Monster om groente, tomaten en aardappelen te halen. Maar meer nog dan dat her-

inner ik me het sprokkelen van hout voor het piepkleine kachelkje dat we hadden. Nadat op 1 januari 1945 een V2-raket was neergestort op een huizenblok in de Indigostraat, hoek Kamperfoeliestraat, ben ik daar ook heen gegaan om stukken hout uit het puin te halen. Ik denk overigens nog altijd met groot respect terug aan de manier waarop mijn moeder ons gezin liefdevol door de oorlog heeft geloodst.” In de maanden na de bevrijding van mei 1945 speelde Guus als 17-jarige jongeman ook een

‘Ik heb in m’n leven veel dingen meegemaakt waar ik met groot plezier aan terugdenk.’

rol in de Vogelwijk, waar de bewoners twee jaar eerder uit hun woningen waren verdreven. „Een kennis van mijn moeder die lid van een verzetsgroep was geweest, benaderde mij op 5 mei met de vraag

of ik wilde toetreden tot de Binnenlandse Strijdkrachten, die namens het Militair Gezag de orde moesten bewaren. Daar was ik natuurlijk wel voor te porren!”

„Bij de Houtrusthallen moest ik een helm ophalen en een in beslag genomen Duits geweer – er lagen er honderden, zag ik – en ik kreeg instructies wat ik moest gaan doen. Eerst ging ik aan de slag in het Statenkwartier, waar ik voormalige Duitse voorraadmagazijnen moest bewaken tegen plundering. Later kreeg ik een controlerende functie bij de Houtrustbrug. Daar was een doorlaatpost voor mensen die de Vogelwijk weer in wilden. Je kwam er niet langs als je geen speciale gemeentelijke vergunning kon laten zien. Ik heb trouwens in de eerste dagen na de bevrijding ook nog meegeholpen met het arresteren van achtergebleven Duitsers die zich in het Statenkwartier of de Vogelwijk hadden verschanst. En ik werkte ook mee aan het oppakken en beschermen van burgers die als fout te boek stonden.”

Kwikstaartlaan

In het laatste oorlogsjaar was Guus dankzij z’n technische schoolopleiding gediplomeerd automonteur geworden. Maar monteur werd

hij niet, hoewel z'n eerste baan na de bevrijding wel met auto's te maken had. „Ik kwam te werken op de afdeling verkoop van de bandenfabriek Vredestein aan de Oude Haagweg. En intussen ging ik naar de handelsavondschool, want dat leek me wel nuttig.”

In diezelfde periode moest Guus geregeld denken aan de woorden die zijn vader kort voor diens overlijden had gesproken: 'Als de oorlog voorbij is, gaan we in de Vogelwijk wonen.' „Daarom ging ik in het najaar van 1945 in de Vogelwijk op zoek naar een huurhuis voor mijn moeder, die intussen hertrouwd was en nog steeds met m'n zussen en mij aan de Nijkerklaan woonde. Het resultaat van mijn speurtocht was dat ze een pand kon huren aan de Kwikstaartlaan 35, om de hoek bij het huis waar de familie Limbach woonde en dus ook vlak bij de plek waar we nu zitten. Ik was hartstikke trots dat ik dat had kunnen regelen, want daarmee had ik de belofte waargemaakt die mijn vader in 1941 had gedaan.”

Varen

De baan bij Vredestein duurde niet lang, want Guus wilde op avontuur en monsterde begin 1947 als manasje van alles aan op het passagiersschip *Waterman* van de Rotterdamsche Lloyd en later op de *Kota Inten*, die de eerste golf Nederlandse emigranten naar de andere kant van de Atlantische Oceaan bracht. In 1948 volgde een militaire diensttijd van maar liefst 32 maanden bij de Koninklijke Luchtmacht, waar Guus een administratieve functie vervulde. In z'n laatste dienstjaar, toen hij in Den Haag gelegerd was, maakte hij de handelsavondschoon af. Z'n moeders huis aan de Kwikstaartlaan had hij toen al verruild voor een huurkamer aan het eind van de Sportlaan. „Ik woonde in bij de familie Romijn, en daar liep een kleuter rond die Aad heette”, zegt Guus lachend. „Je voelt 'm vast al aankomen: diezelfde Aad trof ik onlangs tot mijn grote verrassing in ons wijkblad aan, waarin hij werd geïnterviewd en geportretteerd! Wat een toeval hè!”

Guus als luchtmachtmilitair in 1949

Eenmaal afgezwaid als soldaat kreeg Guus een baan bij de afdeling inkoop van De Bijenkorf. „Maar net als eerder bij Vredestein hield ik het daar ook niet lang uit,” zegt hij. Op dit punt aangekomen, slaat hij even een zijweggetje in. „Weet je wie destijds directeur van De Bijenkorf was? Rolf Spiegel, de man van beeldhouwster en keramiste Margot Spiegel. Ik vond hem heel sympathiek. Ze woonden op de Kwartellaan. Toen ik later zelf hier op de Pauwenlaan terecht kwam, heb ik ze beiden wat beter leren kennen. Rolf overleed in de jaren negentig en Margot, die in de wijk veel cursussen heeft gegeven en zelfs op haar 85ste nog naar Zuid-Amerika reisde om inspiratie op te doen uit indiaanse kunst, heeft er tot vorig jaar nog gewoond. Toen is ze verhuisd naar een appartement in zorgcentrum Uitzicht.”

(Toeval of niet: enkele dagen na dit gesprek krijgt de wijkbladredactie te horen dat Margot Spiegel op 22 november haar 100ste verjaardag vierde).

Verzekeringen

In 1953 gooit Guus het roer radicaal om: Hij begint voor zichzelf, in verzekeringen. „Ik had weliswaar nog niet echt verstand van verzekeren”, geeft hij toe, „maar op de handelsavondschoon had ik er wel wat van meegekregen. En ik kende iemand die er héél veel verstand van had. Ik had namelijk verkering met een meisje uit de Vogelwijk, Marianne Evers die op de Kiplaan 3 woonde, en haar vader had een eigen verzekeringsbedrijf. Via hem nam ik een klein agentschap over dat gespecialiseerd was in uitkeringen wegens oorlogsschade. Geleidelijk aan werd ik zo een zelfstandige assurantie-tussenpersoon.”

„In 1954 trouwden Marianne en ik en we betrokken een bovenhuis aan de Nieuwe Uitleg, waar ik ook kantoor hield. In een ommezien van tijd ging het heel voorspoedig met de zaken, zo goed zelfs dat we na een paar jaar een hoekhuis konden kopen aan de Boomkruiperlaan 6, op de hoek met de Laan van Poot. Terug in de Vogelwijk!”

Daar, in dat huis, realiseerde Guus zich dat hij bijna op een steenworp van zijn oude schoolmeester Leonard Roggeveen woonde. „Ik heb hem toen geschreven hoeveel steun ik had gehad aan zijn brief na de dood van m'n vader. Hij schreef een mooie brief terug. Mijn dank had hem goed gedaan en hij wilde me graag ontmoeten. Dat is er helaas nooit van gekomen, want kort daarna hoorde ik dat hij was overleden. Zelfs nu nog denk ik geregeld aan hem.”

'Echt een huis'

Het florerende verzekeringskantoor van Guus fuseerde in 1957 met een branchegenoot aan de Kneuterdijk, waarna het *Bouma & Koopman* ging heten. Na een aantal jaren op de Kneuterdijk verhuisde het kantoor naar de Eisenhowerlaan. „Tot in lengte van jaren heb ik het in deze branche en in deze samenwerkingsvorm naar m'n zin gehad”, onderstreept Guus z'n verzekeringsloopbaan. In de loop

der jaren ontplooidde hij overigens ook nog wat onbezoldigde maatschappelijke nevenactiviteiten, onder meer in diverse organisaties die nu niet meer bestaan, zoals het Nederlands Christelijk Werkgeversverbond, het bestuur van Tymstra Atheneum en het bestuur van Uitzendbureau START.

„Maar dat is allemaal niet meer zo van belang hoor”, zegt hij relativerend. En met een knip-oog: „Je kwam hier toch eigenlijk vooral uit nieuwsgierigheid naar m'n huis? Wel begrijpelijk trouwens, want als ik eind jaren vijftig met m'n vrouw hier in de buurt wandelde of reed, keek ik er ook telkens een beetje verliefd naar. 'Dat vind ik nou écht een huis!', zei ik altijd. Toen het in 1962 te koop stond, heeft de toenmalige eigenaar het ons gegund. Hartstikke blij waren we ermee, dat snap je. We hebben er niet eens zo gek veel aan hoeven doen. De grootste klus was het klimopvrij maken van de buitengevel. Maar verder is het huis eigenlijk nog steeds hetzelfde als toen ik het kocht.”

Wandelen

Als hij z'n bezoeker uitlaat en hem per ongeluk tegen de geldende coronaregels in een welgemeende schouderklop geeft, passeren we in de hal een paardenzadel dat over de trapleuning hangt. „Daar doe ik al een paar jaar niks meer mee”, zegt Guus, „maar ik heb in m'n leven wel heel wat paardgereden. Golfen heb ik ook veel gedaan. En later wandelen. Daar is ook de verzameling wandelstokken uit voortgekomen, die je hier in de paraplubak ziet staan. Het zijn er een stuk of twintig. Kijk, er zitten prachtige sierlijke modellen bij! Toen ik al ruim in de zestig was, heb ik de Vierdaagse van Nijmegen gelopen en op m'n 77ste wandelde ik samen met een van mijn dochters de laatste honderdtwintig kilometer naar Santiago de Compostela. Mooi hoor. Ik heb in m'n leven veel dingen meegemaakt waar ik met groot plezier aan terugdenk.”

Vlag uit voor Joe Biden

Door Sjaak Blom

Wie op 3 november, de dag van de Amerikaanse presidentsverkiezingen, door het begin van de Pauwenlaan liep of reed, kon het moeilijk ontgaan dat in een tuin aan de 'even' straatzijde een joekel van een Amerikaanse vlag wapperde. 's Avonds was de *star spangled banner* weer verdwenen, maar later die week, toen Joe Biden definitief tot winnaar was uitgeroepen, ging hij weer een poosje in top.

Je zou denken dat hier een Amerikaanse Democraat woont, maar nee, de bewoner is weliswaar Democraat, maar puur Nederlands. Het gaat hier om Gerben-Jan Gerbrandy, voormalig Europees parlamentslid namens D66 en een ver familielid van onze 'oorlogspremier' Pieter Sjoerds Gerbrandy.

Souvenir

„Tijdens een studie in de Verenigde Staten in 1991 heb ik deze vlag aangeschaft en hem als souvenir mee naar Nederland genomen”, vertelt hij. „Bij sommige bijzondere gelegenheden hang ik 'm op. Deze verkiezingen waren zo bepalend, ook voor ons leventje in Den Haag, dat ik het wel gepast vond daar met de vlag bij stil te staan.”

„Ik werk aan verduurzaming en het is duidelijk dat Trump daar weinig mee heeft. Hij heeft het Parijse Klimaatverdrag opgezegd, de nationale milieuwetten afgezwakt en het Amerikaanse Milieuagentschap ontmanteld. Alleen dat was al voldoende reden om hem niet nog vier jaar als president te willen. Daarnaast geloof ik sterk in internationale samenwerking. Vrijwel alle hedendaagse problemen vragen om in-

ternationale oplossingen. Trump heeft die samenwerking ernstig in gevaar gebracht. Het leek me dan ook gerechtvaardigd om de vlag opnieuw te hijsen toen vaststond dat Biden had gewonnen.”

‘Reisboek’ voor theeliefhebbers

Het in september aangekondigde boek *Theeroutes* van Vogelwijkbewoonster Deirdre Deprettere (organisator van theereizen) en de Brabantse thee-expert Karlijn Dapper is begin december verschenen. In 288 pagina's biedt deze 'eerste theereisgids ter wereld' een schat aan informatie over alle mogelijke soorten thee. Maak een boeiende wereldreis met een pot thee bij de hand! Prijs: 29.95. Uitgever: Origin Trips. Zie ook www.cupoffeatravel.nl

onderwijs en
peuterscholen

HELDRIN
scho
pretestants christelijk basise

‘Ervaringen met online-onderwijs voor de toekomst behouden’ Twee Vogelwijkscholen in coronatijd onder nieuwe leiding

Tekst en foto's: Ria Luitjes

Twee basisscholen in de wijk kregen dit jaar een nieuwe directeur. In maart nam André Hogervorst de leiding op de O.G. Heldringschool en in augustus deed Monique Rijnsburger haar intrede als directeur van de Houtrustschool. André volgde Ria Schoonenboom op, die twintig jaar directeurschap achter de rug had en met pensioen ging. Monique nam de plaats in van Eelco Brüne, die acht jaar de Houtrustschool leidde nadat hij er eerder als gymdocent had gewerkt. Hij is nu coördinator bewegingsonderwijs voor de Haagse Scholen, de stichting voor openbaar onderwijs in Den Haag. André en Monique kregen na hun aantreden volop te maken met de coronaproblematiek. In lijn met de tijdgeest hielden we met hen online een duo-interview.

Vertellen jullie eerst eens iets over jezelf, waar jullie vandaan komen en wonen?

Monique: ‘Ik woon sinds tweeënhalft jaar in Kijkduin. Aan zee wonen stond altijd al op mijn bucketlist en ik ben blij dat ik dat heb gerealiseerd. Supermooie plek tegenover het mooie bos in Ockenburgh. Dagelijks loop ik naar het strand en geniet ik. De zee is altijd leuk of het nu zomer, winter, herfst, of lente is. Ik ben moeder van drie volwassen kinderen, die niet meer thuis wonen. Al jaren ben ik werkzaam in het onderwijs. Ik heb alles doorlopen: van docent op alle groepen tot intern begeleider en de afgelopen twintig jaar directeur van diverse scholen in het midden van het land, waar ik onderwijsverbetertrajecten heb geleid. De laatste was een basisschool in Utrecht.

Ik houd enorm van reizen. Afrika is één van mijn favoriete bestemmingen.’

André: ‘Ik woon in de Bollenstreek, in Hillegom, samen met mijn vriendin. Ik ben al vijftien jaar directeur op scholen in de Bollenstreek geweest, onder meer in Noordwijkerhout en

Hillegom. Op die twee scholen heb ik respectievelijk een fusieproject en een nieuwbouwproject geleid.

Overigens reis ik al sinds mijn jeugd vanuit de Bollenstreek op en neer naar Den Haag, vanwege het schaatsen. Ik heb veel getraind in De Uithof, met onder anderen Bart Veldkamp, voor nationale schaatskampioenschappen. Nog steeds ben ik een fanatiek schaatser en soms op De Uithof te vinden. Dat is nu mooi dichtbij m'n werk.’

Waarom hebben jullie gekozen voor deze school?

Monique: ‘Aanvankelijk had ik dit jaar een aantal maanden vrij genomen om te gaan reizen, maar door Corona bleven die plannen beperkt. Ik ben een poos in een camperbusje door Nederland getrokken. Zo bleef ik ook online. En alsof het zo moest zijn, zag ik in juni de vacature van directeur bij de Houtrustschool. De omschrijving van de visie, de groene omgeving en de kleinschaligheid spraken mij aan. Bijkomend voordeel is dat ik vanuit Kijkduin heerlijk op de fiets naar school kan. Het is een

school met een enthousiast en kundig team. Ook het motto 'Uitdagend en sportief' was voor mij de redenen om een stap in deze richting te zetten. Elke klas heeft namelijk vier keer in de week bewegingsonderwijs.'

André: 'Mijn motto is: elke vijf jaar een andere school. Toen het in Hillegom richting de vijf jaar liep, kwamen er drie vacatures van de Stichting Christelijk Onderwijs Haaglanden voorbij. Ik heb kenbaar gemaakt dat ik graag wilde solliciteren op één van de drie of alle drie. Uiteindelijk is het de eerste school geworden waar ik op gesprek ging, de Heldringschool. Dat bleek een hele goede keuze. Een mooie nieuwe school, grenzend aan zee, wat wil je nog meer? Daarnaast was ik op zoek naar een groot team, en met ruim 40 medewerkers heb ik dat nu. Ik vind het fijn om daar in en mee te werken.'

Kinderen op jullie scholen komen vooral uit de buurt of de buurten om de wijk heen. Is er dan wel genoeg diversiteit?

André: 'in Den Haag geldt het postcodebeleid. Je gaat in het algemeen naar school in je eigen postcodegebied. Het is fijn dat kinderen naar school kunnen lopen en dat de schoolvriendjes en -vriendinnetjes in de buurt wonen. Wij hebben overigens ook veel kinderen uit Duindorp. Dat is fijn en het geeft ook een beetje mix.'

Monique: 'Onze school is vooral een afspiegeling van de wijk. Maar daarbij moet je ook bedenken dat we een relatief kleine school zijn. We kunnen niet groeien, want die ruimte is er gewoonweg niet. Het leerlingenaantal is al jaren stabiel en dat zal ook zo blijven. Onze ouders kiezen bewust voor een wat kleinere school.'

'Mijn motto is: elke vijf jaar een andere school'

En toen was er Corona. Had dat een grote invloed op de kinderen? Wat waren de belangrijkste leermomenten?

André: 'Ik viel met mijn neus in de boter. Twee weken na mijn start op de Heldring ging de school dicht door Corona. Dan moet je even in twee dagen met een team dat je niet zo goed kent thuisonderwijs opzetten. Ik merkte hoe snel sommige dingen gewoon door kunnen gaan zonder dat iedereen er iets van moet vinden. Het is mooi om

te zien dat mensen gaan samenwerken. De leerkrachten van de parallelgroepen gingen lessen samen voorbereiden en afstemmen. Digitale vaardigheden werden aan elkaar geleerd. Sommigen vonden het spannend om bijvoorbeeld een instructiefilmpje op te nemen. Uiteindelijk was iedereen instructies aan het opnemen en uitleg aan het geven aan de kinderen.

Inmiddels hebben we een noodplan opgesteld. Thuisonderwijs is daarin benoemd als 'het pakken van kansen'. Het is van groot belang de opgedane vaardigheden met het online onderwijs en de ondernomen activiteiten voor de toekomst te behouden. Zo hebben we bijvoorbeeld, om het gevoel vast te houden, in het team afgesproken dat we nog één keer in de week een huiswerkopdracht via thuisonderwijs doen. Ook willen we het contact met de ouders niet verliezen. Ouders mogen vanwege de coronamaatregelen niet meer in school komen, maar onze teamleden proberen af en toe wel rechtstreeks contact te zoeken door bijvoorbeeld even naar het muurtje rond het schoolplein te lopen als de kinderen worden gebracht of gehaald.'

Monique: 'Het was voor mij een bijzondere situatie om zo een nieuwe baan te beginnen. Je komt op je nieuwe werkplek en je kunt nie-

mand een hand geven! Terecht natuurlijk en volledig volgens de vastgestelde maatregelen. Ik hoopte in de eerste weken ook wel wat gezellige koffiementen en andere persoonlijke contacten met ouders te kunnen hebben om zo kennis te maken, maar helaas kon dat ook niet. Om die reden ben ik bijna iedere ochtend buiten: bij de ingang van de school, vooraan bij de poort. Persoonlijk contact gebeurt nu dus, net als bij André, tijdens de breng- en haalmomentjes. Zo zien ouders je en weten ze welk gezicht bij de naam hoort.

Van ouders heb ik begrepen dat mijn team het tijdens het thuisonderwijs vanaf maart fantastisch heeft gedaan. Maar ook toen de kinderen weer naar school mochten, bleven de online-lesprogramma's bestaan, bijvoorbeeld voor kinderen die in quarantaine moeten, zodat ze kunnen doorwerken en niet achterop raken. We hebben dus niks in de prullenbak gegooid. Als we morgen weer helemaal dicht moeten, pakken we het zo weer op. Dat geldt ook voor de sportlessen. Die gingen gewoon door via video's. Dat vind ik echt geweldig.'

Wat zijn jullie plannen en ambities voor de komende jaren?

André: 'We moeten eraan gaan werken om alles uit de school te halen wat er in zit. Samenwerken over de hele linie: van de peuters tot en met groep acht, dus van twee tot twaalf jaar. Wat kunnen we van elkaar leren? Hoe kun je bijvoorbeeld het personeel van de buitenschoolse opvang en onze medewerkers anders inzetten ten gunste van de kinderen? Naschoolse en voorschoolse opvang moeten een onderdeel van de school gaan vormen. De buitenschoolse opvang zit bij ons in het pand, maar we weten soms van elkaar niet wat we aan het doen zijn, terwijl we dezelfde kinde-

*'Onze school moet
slimme en communicatief
vaardige kinderen
voortbrengen'*

ren hebben. We hebben hiervoor een traject ontworpen om ook echt te gaan samenwerken. Op een aantal punten is dat al ingevoerd. Zo heeft onze interne begeleider overleg over de peuters van twee jaar die straks doorstromen naar groep één. Corona of niet, de ontwikkeling van de kinderen en van de leerkrachten, het gaat allemaal gewoon door. Wij willen naar buiten toe als één organisatie overkomen, waarbij er voor de ouders eigenlijk nog maar één aanspreekpunt is.'

Monique: 'Onze school moet slimme en communicatief vaardige kinderen voortbrengen en een zeer bevlogen team hebben dat dat belangrijk vindt. Wij bereiden onze leerlingen immers voor op de toekomst. De resultaten van onze kinderen liggen boven het landelijk gemiddelde. We streven er wel naar de leerlingen meer eigenaar te maken van hun eigen leerproces. Anders gezegd: de kinderen leren hoe ze hun eigen doelen kunnen bepalen en hun rugzak vullen zodat ze de wijde wereld in kunnen. Als we werken aan de zaakvakken staat de leerling centraal en passen we verschillende werkvormen toe, waarbij we ook de omgeving en dus ook de ouders kunnen betrekken.'

André: 'Jij zegt: wij zetten de leerling centraal. Ik heb tegen mijn team gezegd: wij doen het andersom. Wij zetten jullie als leerkracht centraal. Want als de leerkracht het goed doet of nog beter dan hij of zij nu doet, dan plukken de kinderen daar de vruchten van.'

Monique: 'Het is in elk geval van belang dat wij, jij en ik als directeurs, onze leerkrachten voldoende faciliteren zodat zij de leerlingen goed kunnen begeleiden en ze voorbereiden op de toekomst.'

Elektrische Eysing-brommer trekt overal veel bekijks

Door Dick van Rietschoten

Het was liefde op het eerste gezicht. Toen Ray Pijpers, bewoner van de Wildhoeftaan, twee jaar geleden bij toeval via internet stuitte op een elektrische brommer, ontworpen door twee jonge Brabanders, dacht hij meteen: 'Die wil ik hebben!' Ook echtgenote Lotte en hun drie zoons waren enthousiast.

„Elektrische scooters kenden we al jaren. Die zie je tegenwoordig zelfs op bijna elke straathoek staan. Maar brommers met een oplaadbare accu, zó mooi vormgegeven en ook nog van puur Nederlands fabrikaat, die bestonden nog niet”, zegt Ray. „Ik las dat ze nog in ontwikkeling waren, maar dat je er wel alvast eentje kon reserveren. Het was een flinke smak geld, 6900 euro, maar we hadden het ervoor over en plaatsten een bestelling.”

E-moped

Dat was in het najaar van 2018. Een lange periode van wachten brak aan. Niet alleen verliep de ambachtelijke productie en vervolmaking van de eerste serie exemplaren nogal langzaam, ook duurde een flinke tijd voordat de Rijksdienst voor het Wegverkeer de brommer officieel als verkeersdeelnemer erkende. Pas in oktober jongstleden werd het geduld van Ray en z'n gezin beloond. Op een afgesproken

datum leverde een busje van fabrikant Eysing de *e-moped* (zoals de tweewieler officieel wordt aangeduid) keurig aan de Wildhoeflaan af, waarbij de nieuwe eigenaren uitgebreid uitleg kregen over de werking van het vehikel en van de bijbehorende anti-diefstalsnufjes.

Van Eysink naar Eysing

Op het gebied van gemotoriseerde tweewielers is Ray wel wat gewend - in zijn schuur staat ook een indrukwekkende Yamaha-motor – maar de eerste rit op zijn duurzame geluidloze elektrische ‘buikschuiver’, gespoten in de kleur *Gun Metal Grey*, was een glorieus moment dat hij naar eigen zeggen niet snel zal vergeten. „En het is natuurlijk ook een geweldig idee dat je rondrijdt op een van de eerste tien exemplaren ter wereld.”

„De merknaam Eysing is een afgeleide van Eysink, een Amersfoorts familiebedrijf dat in de eerste helft van de vorige eeuw motorfietsen fabriceerde”, vertelt Ray. „De jongens uit

Vught die deze e-moped bedachten, baseerden hun ontwerp op het uiterlijk van zo’n klassieke Eysink-motor. Daarom ziet het ding er ook lekker retro uit. De nazaten van de familie Eysink hebben toestemming gegeven om het oude model en de naam te verbasteren.”

Sociale belevenis

Rijden op zijn *Eysing Pionier* („met een volle accu kom je ongeveer 65 kilometer ver”) is volgens Ray een sociale belevenis van jewelste. „Je wordt overal nagestaard en als je ergens stopt of afstapt, krijg je er direct opmerkingen en vragen over. Ik gebruik ‘m geregeld om boodschappen te gaan doen, met een rugzakje op, of om mensen te bezoeken waar je normaal een aardig eind voor zou moeten fietsen of autorijden. Lotte rijdt er ook op en soms maken onze twee oudste zoons er gebruik van. De jongste moet nog even wachten. Die heeft er de leeftijd nog niet voor.”

(Zie ook de website <https://eysing.com>)

Toch een beetje Sint Maarten!

Door Dick van Rietschoten

Sint Maarten afgelast wegens de corona-pandemie? Nee hoor, niet helemaal! Op de ochtend van 11 november werd op sociale media rondgebaasd dat toch maar gehoor moest worden gegeven aan het advies van de autoriteiten in de Haagse regio om die avond geen Sint Maarten te vieren. Deze mededeling – die ook wel erg laat kwam – bereikte niet iedereen of stuitte onder sommige ouders en kinderen op onbegrip en schouderophalen.

Wie op woensdag 11 november in de vooravond op inspectietocht door de wijk ging, ontwaarde dan ook hier en daar enkele vrolijke plukjes stoutmoedige ouders en kinderen, die ondanks het officiële afblazen van het lampionnenfeest toch op pad waren gegaan. En met succes, want er waren nog aardig wat huizen waar een kaars voor het raam brandde. Op het Fazantplein hoefden de kinderen niet aan te bellen, want daar had een vriendelijke dame ‘coronaproof’ een mandje snoep buiten op een muurtje gezet. Van veilige afstand keek ze lachend toe hoe lampionnendragers erop aanvielen. In een voortuin op het Haanplein hadden enkele ouders voor een alternatief Sint Maartensfeest gezorgd, waarbij de kinderen gezellig met lekkernijen rond een vuurkorf konden zitten. Aan de Papegaaiaan ging het er nog traditioneel aan toe: Aanbellen, wachten tot er wordt opgedaan, een liedje zingen en een snoepje uit een schaal pakken. Elders

in de wijk verklaarde een moeder waarom ze er ‘burgerlijk ongehoorzaam’ met haar kroost op uit was getrokken: „Die lampionnen hebben we de afgelopen dagen toch niet voor niets zitten maken?”

Voor Marian van der Jagt was dit meer dan een coronajaar:
ze verloor haar Eric

‘Hij zit nu in mijn hart en ik heb er vrede mee’

Door Anja Knoope

Voor iedereen was 2020 een bijzonder en bizar jaar, maar voor degenen die – al dan niet door corona – een dierbare verloren, bracht dit jaar nog een extra kras op de ziel teweeg. Marian van der Jagt-Nieuwhoff van de Roodborstlaan is zo iemand. In een urenlang gesprek vertelt ze open en eerlijk over zichzelf en over haar leven met echtgenoot Eric, die in augustus overleed. „Je hoeft je over je moeder geen zorgen te maken, die redt zich wel”, had Eric kort voor z’n dood nog tegen zijn zoon Wouter gezegd. En zo is het ook. Marian (69) voelt zich vol vertrouwen en heeft er vrede mee. „Hij zit voor altijd in mijn hart.”

„Ons verhaal begon 52 jaar geleden toen we beiden lid waren van korfbalclub ALO in de Bosjes van Pex. Vanaf mijn zeventiende maakte ik deel uit van het juniorenteam en Eric werd onze leider. We kregen al snel verkering, hoewel ik er even aan moest wennen dat hij zeven jaar ouder was, maar het was al gelijk heel fijn. We zijn getrouwd toen ik 21 was en gingen wonen in de François Maelsonstraat in het Statenkwartier. Een huis dat mijn opa van moederskant had gebouwd. We hebben daar 36 jaar gewoond, totdat we naar de Roodborstlaan kwamen. In de eerste periode van ons huwelijk maakte ik de docentenopleidingen Huishoudkunde en Gezondheidskunde af en werkte soms als invalkracht op een school voor lager beroepsonderwijs. In 1975 en 1978 zijn onze zoons Jorg en Wouter geboren. We hadden ook altijd een hond, een Golden retriever. Als gezin trokken we er veel op uit, vaak met onze boot, die in Woubrugge lag, of met de caravan.”

Computerspecialist

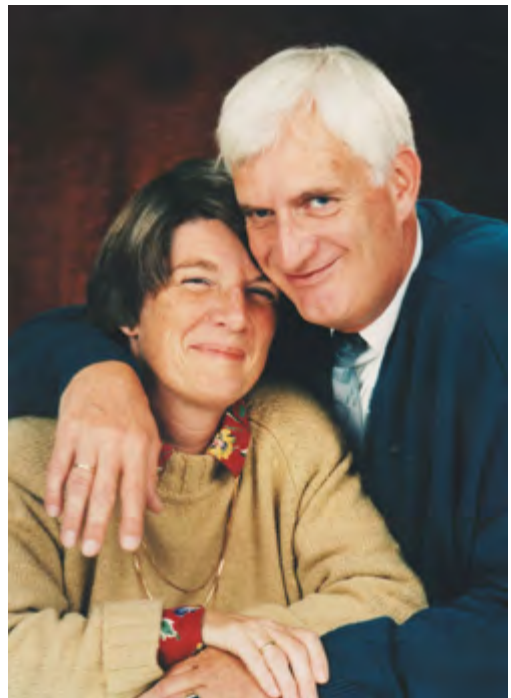
„Eric had een bouwkundige opleiding afgerond, maar ontwikkelde zich tot computerspecialist, in eerste instantie bij het toenmalige ministerie van Cultuur, Recreatie en Maatschappelijk werk, CRM. Dat was nog helemaal in het begin van het computertijdperk! Hij had thuis een *Commodore 64* en liep voor op collega's bij het ministerie. Hij begeleidde collega's bij het leren omgaan met de computer en hielp later bij het maken van computerprogramma's.

Toen onze jongens nog klein waren, had ik allerlei baantjes in het onderwijs. Ik gaf bijvoorbeeld een paar uur voedingsleer in een vooropleiding voor verpleegkundigen en kooklessen op een lbo-school. Nadat Wouter wat ouder was, werkte ik vier halve dagen per week. Ik heb dat 36 jaar volgehouden tot ik op m'n zestigste met prepensioen ging. Mijn onderwijswerk ging overigens wel met vallen en opstaan, want ik heb verschillende burn-

outs gehad. Ik was eigenlijk veel te lief voor het onderwijs en had soms moeite met orde houden. Toch gaf ik graag les, maar ik vond het niet leuk dat er steeds meer administratief werk bij kwam kijken en dat onderwijssystemen en fusies elkaar snel opvolgden. Ik was achteraf gezien ook veel te perfectionistisch. Ik wilde ook nog voor 300 procent echtgenoot en moeder zijn, baas van de hond, zorgen dat het huis er netjes uitzag en sociale contacten onderhouden. Op een gegeven moment knapt dan het elastiek. Na een paar jaar stapte ik over van het lbo naar het mbo, waar ik met meer volwassen leerlingen te maken kreeg en het ordeprobleem minder speelde.”

Ontwikkeling

„Eric had een gave om mensen aan te voelen, een vorm van magnetische kracht. Daarmee kon hij psychische en lichamelijke klachten bij mensen verlichten. Hij stimuleerde me enorm om mijzelf te ontwikkelen en haalde me over om samen een cursus te doen: *Silva*

Marian en Eric in 1999

Mind Control, ontwikkeld door de Amerikaan José Silva. Dat was in 1992. Die cursus van vier dagen zette bij mij een ontwikkeling in gang die eigenlijk nog steeds doorloopt. Ik had weinig zelfvertrouwen en kwam te weinig voor mezelf op, maar na die cursus vonden mensen me veranderd. Ik ging er nog verder in door met *Totaal Balans*, een driejarige opleiding op hbo-niveau. Een van de kernen hiervan is dat je leert blokkades in jezelf die je ontwikkeling in de weg staan op te sporen. Op een gegeven moment was ik zo ver dat ik ook andere mensen kon begeleiden in hun ontwikkeling. Daarvoor heb ik mijn praktijk PYKAYA opgezet. Wie er meer over wil weten, moet maar eens kijken op mijn website www.pykaya.nl

Voor ons als gezin was 2004 een speciaal jaar, want toen hadden we allemaal tegelijk een bepaalde opleiding afgerond. Dat hebben we heel vrolijk gevierd. De jongens zijn inmiddels allebei getrouwd en hebben een gezin.”

Roodborstlaan

„Ik ben opgegroeid aan de Hoefbladlaan, naast de Dalton-scholengemeenschap, want mijn vader was daar administrateur. Het was eigenlijk een dienstwoning. In 1982, toen mijn vader met pensioen ging, zijn m'n ouders naar de Roodborstlaan verhuisd. Samen hebben ze in de jaren daarna nog heel veel voor de wijkvereniging gedaan. Ze organiseerden onder meer koffieochtenden en excursies voor senioren. In 2006, toen ze zestig jaar getrouwd waren, werden ze hulpbehoevend en ze zijn in 2007 kort na elkaar overleden.

In de periode dat we mijn ouders verzorgd hebben, werd onze liefde voor het huis aan de Roodborstlaan gewekt. Na hun overlijden hebben we dan ook niet getwijfeld: we gingen er wonen. Omdat Eric slecht ter been was geworden, hebben we het huis helemaal verbouwd en drempelvrij gemaakt. Toen het af was, hebben we de hele buurt uitgenodigd voor een housewarming-borrel. Hartstikke

Uit het familiealbum: Boswandeling met ouders Ben en Jeaan Nieuwhoff

leuk was dat. Ik werd ook meteen lid van de nog altijd bestaande damesgymnastieclub. Eerst kwamen we wekelijks bij elkaar in de Houtrustschool en later in de nieuwbouw van de Heldringschool.

We trokken er veel op uit met de caravan, vooral naar Duitsland, zelfs ook in de winter, met de feestdagen. In die tijd heb ik ook mijn hobby ontdekt: het maken van wandkleden, vaak met vilt. Ik kom echt tot rust als ik hiermee bezig ben. Mijn oudste kleindochters zijn nu op een leeftijd dat ze het leuk vinden om dit ook van oma te leren.”

Gezondheidsproblemen en corona

„Eric heeft de afgelopen jaren geregeld met z'n gezondheid getobd. Een wond onder een voetboog die niet goed heelde en waar hij vier jaar mee 'zoet' was, rugklachten, hartproblemen en een fietsongeluk met botbreuken tot gevolg. Vorig jaar, tijdens een vakantie in Leersum met de caravan, brak hij zijn linker heup bij een valpartij in een restaurantje met een ongelijke vloer. Hij werd geopereerd in het Diaconessenhuis in Utrecht waarna hij zeven weken naar een revalidatiecentrum moest. En

daarna volgde nog fysiotherapie. Het laatste jaar viel het mij vaak op dat hij echt oud geworden was, maar hij klaagde nooit.

We zouden in maart dit jaar weer met de caravan op pad gaan, voor het eerst sinds die val, maar door de coronamaatregelen ging dat niet door. We hebben hierdoor wél kunnen helpen met de laatste loodjes van het opknappen van een oud boerderijtje in Stompwijk, waar onze zoon Jorg sinds 2018 met z'n gezin woont. Eric hield de kinderen bezig want hij kon niet meer schilderen en sjouwen. Door de eerste lockdown in het voorjaar zagen we onze kinderen en kleinkinderen minder. Jorg en zijn gezin hebben we nog wel verrast met een bijzonder bezoekje. Vanuit de auto hebben we hem, zonder uit te stappen, twee souvenirs uit zijn jeugd aangereikt: zijn blokkendoos van vroeger én een garage die mijn vader nog voor hem en zijn broer had gemaakt. En met Wouter en z'n gezin hebben we bij ons thuis een paasbrunch gehouden, verzorgd door strandtent De Kwartel. Op anderhalve meter afstand was dat in onze zonnige achtertuin toch een heel gezellig samenzijn. Verder waren een heleboel activiteiten opgeschort. Mijn praktijk was lange tijd gesloten en de gymnastieklessen kregen we nu via een Zoom-verbinding."

Foute boel

„In augustus zouden we dan eindelijk op vakantie gaan. Weer naar Leersum, vakantie bij de boer. De caravan stond klaar en alles was lekker opgefrist. Op 28 juli, een paar dagen voor vertrek, viel Eric in de badkamer. Foute boel: weer een gebroken heup. De brandweer heeft hem via het raam op de eerste etage uit huis gehaald en toen hij op de brancard naar buiten werd getakeld zei hij *'Zo, nu weet ik tenminste zeker dat er bij ons geen zonnepanelen op het dak kunnen.'* Zo was hij: hoe ellendig

de situatie ook was, hij bekeek altijd alles met humor. Beneden gekomen bedankte hij de brandweermannen, hoffelijk als altijd.

Dezelfde dag nog is hij geopereerd. Het was een complexe breuk. Hij mocht zijn been zes weken niet belasten en werd overgebracht naar verpleeghuis Nolenshage. Daarna diende het één na het ander zich aan. Eerst lag hij in een te kort bed, vervolgens kreeg hij een open wond aan zijn hiel en vochtophoping achter zijn longen. De hittegolf en een kapotte aircodeden hem ook geen goed en uiteindelijk bleek er een stafylokokken-vergiftiging in het spel. Hij kon niet meer praten, niet meer slikken en zijn tele-

foon niet meer bedienen. Heel verdrietig. Hij lag op een kamer alleen, maar vanwege corona was ik toch de enige die hem mocht bezoeken. Toen heb ik bedongen dat de jongens ook naar hem toe mochten. Gelukkig werd dat toegestaan, om de beurt. Toen ik werd opgeroepen voor een familiegesprek, mocht ik aanvankelijk ook maar in m'n eentje komen, maar dat heb ik pertinent geweigerd. Wouter mocht uiteindelijk mee. En wat bleek: toen we daar binnenkwamen zaten artsen en verpleegkundigen er met z'n vijven! Gelukkig was bij dat gesprek ook een arts aanwezig die wij al jaren kenden. Die heeft ons de situatie goed uitgelegd. Eric was overgevoelig voor penicilline, maar na wat zoeken leek een antibioticum toch aan te slaan.

We hebben het er nooit over gehad dat het mis kon gaan. We waren alleen bezig met het moment. Donderdag had ik hem aan de telefoon. Het ging de goede kant op, zei hij. Maar vrijdagochtend werd ik gebeld dat ze hem aan het reanimeren waren! Ik trilde helemaal. Wouter is me komen halen om naar het ziekenhuis te gaan. Ik voelde dat hij er al niet meer was en toen ik hem zag was hij inderdaad al overleden. En wat ik toen zag was een heel ontspannen man! Opeens was hij voor mij weer

*'Opeens was hij
voor mij weer de jongen
op wie ik verliefd
geworden was'*

de jongen op wie ik verliefd geworden was en meteen wist ik dat het goed was zo.”

Portretten als verjaarscadeau

„Nu voelt het nog steeds goed. Wij hebben 52 jaar met elkaar gehad. De basis was goed, want we zaten over het geheel genomen op één lijn. Hij zit hier in mijn hart en het is gewoon goed. Ik heb er vrede mee. Dat heb ik ook verteld tijdens de uitvaart. Er mochten 100 mensen aanwezig zijn en anderen konden het thuis via internet volgen. Al met al was het wel fijn dat juist in deze periode de lockdown versoepeld was, hoewel afstand houden nog wel als hoofdregel gold. Maar toen we te horen kregen dat Eric overleden was, ben ik de jongens gewoon in de armen gevlogen. Op dat moment was corona niet belangrijk. Bij de uitvaart zelf hebben wij als familie wel bij elkaar gezeten, maar de genodigden op gepaste afstand.

Ik vind het niet eens zo raar dat ik nu alleen ben. Ik ben wel meteen weer naar de gym gegaan en heb veel gewandeld in de Bosjes van Poot, in de duinen en op het strand, vaak samen met de ‘leenhond’ van de burens. Een eigen hond was er al een aantal jaren niet meer. Ik weet dat je niet achter de geraniums moet gaan zitten.

In december word ik zeventig. Gebleken is dat Eric voor die verjaardag in het geheim een schilderij van mij heeft laten maken – aan de hand van een foto – door buurtgenoot en vriend Ruud van den Brekel, die na zijn pensionering is gaan schilderen. Een paar weken na het overlijden van Eric werd ik door Ruud en zijn vrouw Alison op de koffie gevraagd, waarbij ik het cadeau kreeg overhandigd. Zó bijzonder dat Eric hij daar al mee bezig was! Ik heb toen Ruud gevraagd om hem ook te schilderen. Nu hangen wij naast elkaar in Erics computerhoekje in de eetkamer.”

Bijkomen

„Ik heb wel mijn verdrietige momenten hoor, en dat laat ik gewoon gebeuren. Nu de afstand

In de computerhoek met de geschilderde portretten

tot zijn overlijden groter wordt, merk ik dat ik het er moeilijker mee heb. Ik merk dat ik fysiek wel bij moet komen. Ik kook voor mezelf, ik gebruik bloemenaroma's en ik mediteer. Ik geniet van kleine dingen zoals van de vogeltjes en de bloemen in de tuin. En wat ik leer is hulp te vragen bij dingen waar ik moeite mee heb, zoals met de computer werken. Ik ontvang veel steun van burens. Veel bloemen, zelfgebakken appeltaartjes en koffievissies. Soms mag ik zelfs gezellig mee-eten.

Ik vind het niet zo lastig om anderhalve meter afstand te houden. Troosten kan op vele manieren en echte aandacht voor elkaar, zoals elkaar diep in de ogen kijken, raakt mij meer dan drie zoenen in de lucht.

Of ik die caravan nog ga gebruiken, weet ik nog niet. Misschien ben ik volgend jaar wel zo stoer om zelf met dat ding te gaan rijden. Maar ik kijk het even aan, en dat geldt voor meer dingen. Ik moet mijn weg nog vinden, maar ik heb daar wel vertrouwen in.”

Sporen uit het verleden van een huis

Door Dick van Rietschoten

Grote verbouwingen in huizen die tientallen jaren 'onaangetast' zijn geweest, leveren vaak aardige vondsten uit het verre verleden op. In kruipruimten, tussen plafonds, in holle muren of verborgen plekjes op zolder wordt van alles aangetroffen, variërend van oude kranten en tijdschriften tot oud geld, doosjes, blikjes en andere voorwerpen. Dat ervoeren ook Huib en Frederieke de Regt toen ze dit jaar hun net aangekochte huis aan de Nachtegaallaan 16 grondig lieten renoveren en uitbouwen. Vijf jaar hadden ze op de Merellaan gewoond, maar voor hun gezin met drie jonge kinderen wilden ze liever nog wat meer leefruimte.

Weggehakte open haard

De oogst aan ontdekkingen die de verbouwing opleverde, bracht niet alleen enthousiasme teweeg bij Huib, maar ook – en zelfs meer nog – bij diens vader Jaap, bewoner van de Zwanenlaan en een geboren en getogen Vogelwijker. Hij volgde de werkzaamheden in het huis op de voet en raakte in behoorlijke staat van opwindning toen bleek dat een vloerbalk onder een weggehakte open haard een tekst bevatte uit het bouwjaar 1920. Met

krijt stond erop geschreven: *Deze verwarming is aangelegd in Juni 1920 door Bunk.* „Wie die Bunk is weten we niet, maar het is in elk geval wel heel leuk dat zo'n authentieke tekst die ruim honderd jaar geleden is neergekalkt nu boven water is gekomen”, zegt Jaap.

Sigarettenpakjes

De kruipruimte onder het huis, dat sinds 1954 bewoond was door de familie Thunnissen, bracht nog meer 'archeologische' vondsten

aan het licht. Huib en Jaap stallen een aantal daarvan uit op de eettafel in de vernieuwde en met een uitbouw uitgebreide woonkamer. „Kijk”, zegt Huib, „dit is de huls van een hagelpatroon uit een jachtgeweer. Ook heel aardig is een envelop met de opdruk mr. M.R.A.L. Houtappel, advocaat en procureur, Nachtegaallaan 16. Die heeft hier dus ook gewoond. En wat dacht je van dit adreslabel van de firma Spanjaard & Co uit Delft? *Uitvoerders van alle soorten isolatiën*, staat erop. En hun telefoonnummer was 619.”

Zowel vader als zoon De Regt toont zich gecharmeerd door de aangetroffen bonte verzameling verpakkingen van sigaretten uit een grijs verleden: Franse sigaretten die de merknaam *Anny* dragen, Egyptische sigaretten, Oriënt sigaretten van een fabriek in Dresden, een pakje *Roth Händle*, vervaardigd in Straatsburg, een pakje *Eden* waar Amerikaanse Virginia cigarettes in hebben gezeten, maar ook een verpakking afkomstig van *A. Batschari Cigarette Factory* aan de Rijswijkseweg in Den Haag.

De eerste of tweede bewoner van het pand was in elk geval een niet merkvraste roker. Of zouden de tabaksverpakkingen afkomstig zijn geweest van Duitse officieren die tussen begin 1943 en mei 1945 in sommige Vogelwijkhuizen hun intrek hadden genomen? Overigens is het kleine verroeste blikje Friesche Vlag koffiemelk dat elders onder de vloer slingerde zeer waarschijnlijk van na de oorlog.

Hoogleraar grondmechanica

„De allereerste bewoner van dit huis, in 1920 dus, was ook degene die het heeft laten bouwen”, heeft Huib ontdekt. „Dat was prof. ir. Keverling Buisman, die in de jaren twintig en dertig aan de Technische Hogeschool in Delft een grootheid werd op het gebied van de grondmechanica.” Een zoektocht op internet leert dat inmiddels naar deze vroegere Vogelwijkpionier zelfs een wetenschappelijke prijs is vernoemd. Keverling Buisman vertrok in 1943 en na de bevrijding kwam de eerdergenoemde advocaat Houtappel erin.

Dwarsstraat

Dankzij Gerco van der Heiden, bewoner van de Leeuweriklaan, weet Huib inmiddels meer over de geschiedenis van z'n huis. Gerco is een meesterspeurder op het gebied van de burgerlijke stand en de Haagse woningbezetting in de eerste helft van de vorige eeuw. Hij bezit onder meer een stel oude adres- en telefoonboeken en verdiept zich graag in het Gemeentearchief. In 1919, toen de Vogelwijk nog in prille aanbouw was, heette het stuk Nachtegaallaan waar De Regt jr. nu woont officieel 'dwarsstraat aan de Laan van Poot'. Pas toen hier de eerste woningen werden gebouwd, ging het Nachtegaallaan heten. Het huisnummer dat Keverling Buisman aanvankelijk kreeg, was 52, maar in 1922 werd dit 16.

Gedurende de jaren twintig en dertig had de Delftse hoogleraar en zijn gezin met drie kinderen een reeks inwonende dienstmeisjes in huis. Ook heeft er in 1925 een alleenstaande man ingewoond (misschien een student?) en in 1939 woonden er kort na elkaar tijdelijk twee gezinnen in. De architect André Thunnissen en zijn vrouw Marianne die in 1954 het huis betrokken, hebben ook enige jaren inwoning gehad. Ze kregen drie dochters. Drie jaar geleden vertrok Marianne, inmiddels weduwe, naar een verzorgingshuis in Koudekerk a/d Rijn. Sindsdien werd het huis verhuurd totdat de jonge familie De Regt er introk.

Nieuw energielabel vanaf 1 januari

Onlangs zijn in de pers berichten verschenen over wijzigingen die de overheid per 1 januari 2021 invoert voor het aanvragen en bepalen van een energielabel voor woningen en andere gebouwen. Hierbij leggen we in het kort uit wat er gaat veranderen en waar u meer informatie hierover kunt vinden.

Het energielabel geeft aan hoe energiezuinig een woning is en gaat van G (minst zuinig) tot A (meest zuinig). Welk label de woning krijgt, hangt af van de hoeveelheid fossiele energie die per jaar gebruikt wordt voor verwarming, koeling, tapwater en ventilatie.

Van voorlopig naar definitief

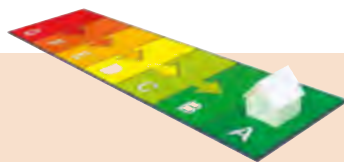
In 2015 zijn voor alle woningen in Nederland *voorlopige energielabels* vastgesteld op basis van een aantal gegevens zoals bouwjaar, woningtype en woonoppervlak. U kunt het voorlopige label voor uw woning opzoeken op energielabel.nl/woningen/zoek-je-energielabel

Bij verkoop of verhuur van een woning is echter een *definitief energielabel* verplicht. Dat was zo en dat blijft zo. Wat per 1 januari aanstaande verandert is de manier waarop dat label wordt vastgesteld en wie daartoe is bevoegd. Als u niet van plan bent om te verkopen of te verhuren, is een nieuw definitief label dus (nog) niet nodig.

Tot nu toe kon u zelf 'op afstand' een definitief energielabel aanvragen via de website energielabelvoorwoningen.nl en dat kan nog steeds tot 31 december aanstaande. Om het **definitieve** energielabel te krijgen, moet je met je *DigiD* inloggen, een aantal vragen beantwoorden en indien nodig je woninggegevens aanpassen, bijvoorbeeld welke energiebesparende maatregelen zijn getroffen. Ook dien

je bewijs voor die maatregelen aan te leveren. Vervolgens volgt er een controle op afstand door een erkend deskundige. Pas na goedkeuring van de deskundige wordt het **definitieve** energielabel vastgesteld en geregistreerd.

Als u de aanvraag voor 1 januari 2021 doet, heeft u samen met de deskundige tot april 2021 de tijd om de aanvraag af te ronden, zodat het energielabel kan worden geregistreerd. Een definitief toegekend energielabel blijft 10 jaar geldig. Deze procedure kost u enige tientjes, afhankelijk van de door u gekozen deskundige.

Voordelen van een energielabel

Het energielabel kan een gunstig effect hebben op de verkoop- of verhuurprijs van uw woning. Een hoog energielabel (bijvoorbeeld A, B of C) kan de verkoop of verhuur versnellen.

Het energielabel bevat tips over het energiezuiniger maken van uw huis. Investeren in energiebesparende maatregelen levert meer wooncomfort en een lagere energierekening op.

Energieadviseur

Vanaf 1 januari moet u een energielabel aanvragen door een afspraak te maken met een daartoe gecertificeerd energieadviseur, die werkt volgens Europese richtlijnen en normen. De adviseur komt bij u langs en inspecteert de woning. Hij of zij neemt daarbij kenmerken van de woning op, zoals de afmetingen ervan, de mate van isolatie en de aanwezige installaties (bijv. zonnepanelen en cv-ketel). Op basis hiervan wordt berekend hoeveel energie er nodig is voor verwarming, warm water, ventilatie en koeling van de woning. Zo wordt het energielabel nauwkeuriger en is het mogelijk om verbetermogelijkheden op maat aan te bieden.

Deze aanbevelingen voor verduurzaming komen ook op het label te staan. Naar verwachting bedragen de kosten van een energielabel straks gemiddeld € 250 voor eengezinswoningen en gemiddeld € 100 voor appartementen. Vogelwijk Energie(k) hoopt binnenkort een ledenactie te lanceren met korting op het nieuwe energieadvies (labelaanvraag). Houd onze website vogelwijkenergiek.nl in de gaten voor nadere en up-to-date informatie.

Het aanvragen van een definitief energielabel-nieuwe-stijl, dus inclusief een energieadvies, is een mooie gelegenheid om de energiebesparing en verduurzaming van uw woning een extra zetje te geven. Bedenk dat isolatie een van de beste, makkelijkste en financieel aantrekkelijkste manieren is om energie te besparen en uw woning te verduurzamen zonder verlies van comfort. Als u zelf aan de slag wilt of er meer over wilt weten, bijv. voordat u een adviseur of bedrijf in de arm neemt, dan is er een aantal websites waar u terecht kunt, zoals milieucentraal.nl of eigenhuis.nl

Doe iets

*Het was een weinig aibaar jaar
met overal meedogenloos virus op de loer
met minder geluk, meer zorg,
verdriet, gemis van wie je liefhad*

*zeg vooral niet 'dat het goed komt'
- niet alles komt goed - maar begin
aan je oude of nieuwe dromen
want gisteren is voorbij*

*doe iets in het nieuwe jaar wat niemand
verwacht en jij zelf het allerminst
iets wat je liever negeert of al vaker
dacht te doen of te zeggen*

*zoals met elk voornemen:
begin niet morgen, maar vandaag
nog beter: nú op dit moment
na het lezen van deze punt.*

Olga Millenaar

Kwettertjes

Kleine gratis advertenties over vraag en aanbod, afkomstig van leden van de wijkvereniging

Plaatsingsvoorwaarden

Bedrijfsreclame is niet toegestaan, tenzij het gaat om cursussen en lessen. Aanbevelingen voor huishoudelijke hulp mogen wel, maar alleen met vermelding van eigen telefoonnummer of mailadres van de referent.

Een advertentie mag maximaal 2x per jaar worden aangeboden. Aanlevering voor de 18e van elke maand bij mevr. M. Boutkan, Pauwenlaan 99, tel. 3684333. E-mail: mhboutkan@planet.nl

KERSTBOMEN – Al sinds eind november verkoopt Gerard Cools op de kruising Nieboerweg-Mezenlaan-Laan van Poot weer diverse soorten kerstbomen, zoals hij al ruim 25 jaar doet. Hij bezorgt ook aan huis. Zoals bekend gaat een deel van zijn opbrengst altijd naar een goed doel. Sinds enkele jaren is dat de stichting KiKa (Kinderen Kankervrij).

OLIEBOLLENKRAAM - Op 30 en 31 december staat Bakkerij Driessen met een oliebolleakraam op de kruising Nieboerweg-Mezenlaan-Laan van Poot, waar een week eerder nog kerstbomen werden verkocht (zie hierboven). Voor de oliebolle en appelflappen kan gepind worden!

CONCERTEN ELSE KRIJGSMAN – Rekening houdend met de anti-coronamaatregelen gaat pianiste Else Krijgsman door met de populaire matineeën in haar concertsalon aan de Laan van Poot 298. Deze maand staat n het teken van Schubert. Else concerteert op 13 en 20 december om 11.30 uur en op tweede kerstdag (zaterdag 26) om 15.30 uur. Graag tijdig aanmelden. Mail krijgsman.else@gmail.com of bel 070-3230958.

CONVERSATIELESSEN SPAANS - Wekelijks Spaanse les in de Vogelwijk! Rekening houdend met covid-beperkingen 1 op 1 thuis of online. Ik ben een Spaanse en

woon al ruim 25 jaar in Nederland. Interesse? Meld u aan voor een proefles: elisabetmorato@gmail.com of 06-55336075.

AANGEBODEN – Mijn betrouwbare hulp Joyce heeft om de andere vrijdag van 11.00 tot 13.00 (of desgewenst 14.00) nog tijd voor een nieuw schoonmaakadres. Referenties: tel. 070-3642653 of via pauline3@hotmail.com

THEATER IN WESTBROEKPARK – Op vrijdag 22 januari en donderdag 4 februari speelt theatergroep Plankgas (Casper van Bohemen en Linda Møller) de hilarische voorstelling DOEK! van Maria Goos in restaurant Greens in het Westbroekpark. De toeschouwers hebben er alle ruimte om op veilig geachte afstand te zitten. Wees er snel bij! Combi Diner & Theater: € 45 p.p. Reserveren: restaurant@greensinthepark.nl Meer info: www.theatergroep-plankgas.nl

REDACTEUREN GEZOCHT – Voor de vrijwilligers en gasten van De Zonnebloem in Segbroek verschijnt 4x per jaar een informatieblad, de Kwartaalinfo. De redactie daarvan wil het blad aantrekkelijker maken en zoekt vrijwilligers die als redacteur hieraan willen meewerken. Neem contact op met Vogelwijkbewoonster Mileen Boutkan via het mailadres: zonnebloem.aktiviteiten@gmail.com

Nieuw trottoir en parkeerstrook Nieboerweg

Een klein deel van de Vogelwijk is altijd ontsnapt aan de grootscheepse vernieuwing van de riolering en de openbare ruimte die begin deze eeuw een aanvang nam. Om precies te zijn gaat het hier over het gedeelte van de Nieboerweg tussen de Laan van Poot en de Dr. Van Welylaan. Hier lag nog altijd de bestrating zoals die in 1962 (!) was aangelegd. Alle reden om dit laatste stukje van de wijk nu aan te pakken en dat is in de tweede helft van november dan ook gebeurd.

Nuttige adressen & telefoonnummers

Politie

Alarmnummer bij acute nood, levensgevaar of brand: 112

Algemeen politienummer: 0900-8844

Politiebureau Segbroek, Fahrenheitstraat 192.
Geopend van 08.00 tot 18.00 uur.

Wijkagent: Chiel Lentz.

Tel. 0900 - 8844 (vraag naar Bureau Segbroek Den Haag).

e-mail: chiel.lentz@politie.nl

Werkdagen: ma, di, do, vr en vaak in weekends.

Buurtveiligheid

Hebt u informatie of wilt u informatie over de (on)veiligheid in de wijk, neem dan contact op met het buurtveiligheidsplatform 112Vogelwijk, e-mail: 112vogelwijk@gmail.com

Brandweer:

Bij brand: 112

In alle andere gevallen: (070) 362 11 50

Post Loosduinen/Segbroek tijdens kantooruren: (070) 359 15 11

Doktersnachtdienst

tel. (070) 346 96 69

Informatie dienstdoende apotheken

tel. (070) 345 10 00

Stadsdeelkantoor Segbroek

Fahrenheitstraat 190, tel. (070) 14070.

Directeur: Annette de Graaf, email: annette.degraaf@denhaag.nl

Openingstijden: Alleen op afspraak (via www.denhaag.nl onder 'Contact') op maandag, dinsdag, donderdag en vrijdag van 8.30 tot 16.30 uur en op woensdag van 12.00 tot 20.00 uur. Voor paspoorten en rijbewijzen moet u naar stadsdeelkantoor Centrum of Escamp.

Dierenambulance Den Haag

tel. (070) 328 28 28

Klachtentelefoon gemeente

Tel. 14070

Informatie over het duingebied

Eric Wisse

tel. 06 - 30 19 88 94

WIJKOUDERENWERK

Segbroek / Vogelwijk

Hulp voor zelfstandig wonende ouderen

Burenhulpcentrale Vogelwijk

Tel. (070) 262 99 99 of (070) 205 24 80.

Ouderenconsulent

Voor informatie, advies en bemiddeling op het gebied van wonen, welzijn en zorgverlening ten behoeve van ouderen kunt u contact opnemen met een ouderenconsulent via de telefoonnummers 070) 205 24 80 of (070) 205 26 60.

Wijkbus Segbroek

Voor aanmelding als abonnee (€25 per kwartaal) en vervoersafspraken: bel tussen 08.30 en 10.00 uur met (070) 368 50 70.

Telefooncirkel

Via de ouderenconsulent (070 - 205 24 80 of 070 - 205 26 60) kunnen wijkbewoners ook worden aangesloten bij een 'telefooncirkel'. Dan worden zij dagelijks op vaste tijdstippen gebeld om te weten te komen of alles in orde is.

Thuiszorg

Florence Gezondheid en Zorg

In woonzorgcentrum Uitzicht, Zonnebloemstraat 383, kunt u terecht voor alle informatie op het gebied van zorgverlening.

Tel. (070) 754 55 66. e-mail: info@florence.nl

Haagse Wijk- en Woonzorg (HWW)

O.a. voor thuiszorg, personenalarmering, etc.

Wijkverpleegkundige HWW: 06-82010709

e-mail: instroom@hwwzorg.nl

Tel: (070) 379 33 00 - www.hwwzorg.nl

Evita Zorg Den Haag

(ook voor personenalarmering en spreekuren voor mantelzorgers)

e-mail: info@evitazorg.nl

Tel: (070) 31416000 - www.evitazorg.nl

B.a.B Zorg

Begeleiding, advies en bemiddeling in de thuiszorg. Thomsonlaan 129.

24/7 bereikbaar. Tel: (070) 239 01 05,

e-mail: info@babzorg.nl - www.babzorg.nl

Wijkvereniging De Vogelwijk

Website

www.vogelwijkdenhaag.nl

Postadres wijkvereniging

Postbus 65923, 2506 EE Den Haag

Bestuur

Voorzitter

Redmar Wolf, Patrijslaan 4
e-mail: voorzitter@vogelwijkdenhaag.nl

Secretaris

Hans van Nieuwkerk, Laan van Poot 176
e-mail: bestuur@vogelwijkdenhaag.nl

Penningmeester

Adam Braithwaite
Nieboerweg 224
e-mail: penningmeester@vogelwijkdenhaag.nl

Overige bestuursleden

- Marcella Putter
Sperwerlaan 7, tel. 06 18304453,
e-mail: me_schutte@hotmail.com
- Portefeuille Openbare Ruimte vacant

Ledenadministratie

voor aanmeldingen, opzeggingen en
adreswijzigingen

Paul Raasveldt, Patrijslaan 6,
tel. 06 - 24778721,
e-mail: leden@vogelwijkdenhaag.nl

De contributie voor de wijkvereniging (incl. het
maandblad) bedraagt € 15,- per gezin per jaar.
Voor de contributiebetaling wordt een factuur
toegezonden.

Rek.nr. wijkvereniging:
IBAN: NL61 INGB 0001783722

Activiteiten & Clubs

Buurtveiligheid

Platform 112Vogelwijk
e-mail: 112vogelwijk@vogelwijkdenhaag.nl

Commissie Kinderactiviteiten

Alphons Jacobs, Kiplaan 8
e-mail: activiteiten@vogelwijkdenhaag.nl

Ouderenactiviteiten

Ine Essing, tel.: 346 06 04
e-mail: ouderen@vogelwijkdenhaag.nl

Verkeerscommissie

Stef Tours en Fred van der Burg
e-mail: verkeer@vogelwijkdenhaag.nl

Werkgroep AED Vogelwijk

aedvogelwijk@gmail.com
tel. 06-53414041

Vogelwijk Energie(k)

Voorzitter: Rutger van Hoogstraten, Fuutlaan 1
Secretaris: Paul Schlotter, Kwartellaan 24
e-mail: info@vogelwijkenergiek.nl

Kustcommissie

Irene van Geest, e-mail: irenevangeest@planet.nl

Cultuurcommissie

Rita Reimer
e-mail: rita.reimer@kpnmail.nl

Damesgymnastiek

Donderdag 20.15-21.15, Gymzaal Heldringschool
Ineke Spaanbroek, tel. 365 30 02,
e-mail: inekecas@xs4all.nl

Jeu de boules

Sportveld Laan v. Poot, dinsdag 14.00-16.00 uur.
Info: Liesbeth Hijmans, Fuutlaan 7,
tel. 06-83224388, e-mail: 2566sb7@hetnet.nl

Volleybalclub

Woensdag 20.15-22.00 uur in sportcomplex
Westduin, Laan van Poot 355A.
Contact: Hans van Schuylenburch, tel. 06-29045258

Conditietraining voor mannen

di. avond 20.30-21.45, Segbroek College, Klaverstraat
Frank v.d. Maaten, tel. 06 51182353

Vogelwijk huiskamerbridgeclub

Elline v. Dijk, (070)3659257,
bridgevogelwijk@gmail.com

Seniorengym

Zaterdag 09.45-11.00 uur in de Heldringschool
Monique v.d. Knaap: tel. (070) 363 23 15